

Vi er pludselig ikke længere et område, som alle politikere i dette rige er enige om at skaffe så meget udvikling og økonomisk vækst som muligt til, men i stedet et område, hvor Danmark skal søge at undgå at blive taberen, når den arktiske olie springer.

Vi fra Den Nordatlantiske Gruppe har gennem flere år forsøgt at forklare, at denne udvikling ville komme. Man kan ikke påstå, at vi er blevet mødt med megen lydhørhed i dette Ting. Vores gentagne forslag om forstærket forskning i hele den arktiske udvikling er igennem de sidste år blevet stemt godt og grundigt ned herinde.

Vores påvisning af, at udvindingen af råstofferne i vores område ville skabe en økonomisk grobund for en helt ny selvstændighedsproces, er blevet mødt med overbærenhed og antydninger om dagdrømmeri. Imens har statsministeren igen og igen venligt forsikret os om, at vi havde Danmarks fulde støtte til at sikre vores selvstændighed og økonomiske udvikling. Under de forhold har vi alle været enige om, at der som en slags kompromis i forhold til ønsket om fuld selvstændighed her og nu måtte skabes et system, der kunne åbne for en fornyet grønlandsk udvikling, iværksætte en ny grønlandsk energi og sikre en fortsat selvstændiggørelse af det grønlandske folk.

Derfor startede vores regeringer arbejdet med en ny selvstyrelov, der kunne afløse hjemmestyreløven. Målet var at sikre en grønlandsk udvikling, der på alle måder pegede på et selvbærent Grønland socialt, politisk, erhvervs-mæssigt og økonomisk. Vi, der også ønskede fuld selvstændighed med hensyn til vores lands udenrigspolitik, fik besked på at vente under henvisning til den danske grundlov.

På trods heraf gik vi ind i arbejdet med en positiv energi og en vilje til at finde et kompromis, som vi alle kunne leve med. Det kompromis blev fundet, og så sent som før denne sommerferie afsluttede Selvstyrekommissionen sit arbejde med et resultat, som alle parter i Grønland og Danmark, undtagen Dansk Folkeparti, kunne tilslutte sig.

Vi troede også, at den sag var på plads, og at vi alle kunne komme i gang med det fælles arbejde for at forbedre Grønlands økonomi og mindske bloktilskuddet fra Danmark – en såkaldt win-win-situation – indtil forudsigelsen om olien pludselig fik det amerikanske stempel. Så var der åbenbart nogle i Danmark, der fik travlt med at kaste grus i maskineriet ved at ska-

be en mistillid til os grønlandske forhandlere, hvilket er uden sidestykke i det såkaldte rigsfællesskabs historie. Vi bliver simpelt hen beskyldt for at ville narre Danmark i forhold til de aftaler, vi har indgået. Uanset hvor grotesk det lyder, så er der minsandten en række danske politikere, der tror på det og har forlangt en ny aftale.

Man skulle tro, at det var unødvendigt, men jeg vil gerne benytte denne lejlighed til at fortælle den danske befolkning og vores danske venner i dette hus, at vi fra Grønlands side ikke har og aldrig har haft nogen intentioner om at snyde Danmark for noget som helst. Man snyder ikke sin familie eller venner. Grønlændere og danskere er ikke længere kun bundet sammen af historien, men også af blodets og venskabet bånd. Det har jeg sagt højt og tydeligt, siden jeg tiltrådte dette Ting igen i 2001. Mit første indlæg i denne sal hed »Kærlighed og selvstændighed«.

Jeg tror, jeg er den eneste politiker i riget, der har været at sammenligne forholdet mellem danskere og grønlændere med et kærlighedsforhold. Men det gør jeg gerne, og det fortsætter jeg med at gøre.

Kl. 15:59

Derfor er det også nærmest smertefuldt, når vi fra dansk side udsættes for en mistænkeliggørelse som den, der nu pludselig har bremset Selvstyrekommissionens flotte resultat.

Smerten skyldes ikke mangelen på tiltro til, at vi nok skal finde en løsning på de problemer, der er opstået i kølvandet på de statsejede olieselskaber, der kan og vil operere i Grønland nu og i fremtiden. Det er småting i det store billede. Nej, smerten skyldes den mistænkeliggørelse, vi udsættes for fra visse sider i dansk politik i forhold til både vores berettigede ønsker om vores egen olie og vores fortsatte arbejde hen imod fuld selvstændighed. Det er ønsker, som vi under hele processen har spillet klart ud med og på intet tidspunkt lagt skjul på.

Men vi tror naturligvis på, at såvel den danske statsminister som de 77 pct. af det danske folk, som Politiken for nylig har påvist ønsker selvstændighed for Grønland, mener det alvorligt. I Grønland forbereder vi os derfor på en fremtidig selvstændighed. Også selvstyreloven må ses i dette langsigtede perspektiv.

Helt tilbage i 1978, da dette Ting vedtog hjemmestyreløven, sagde jeg således fra denne talerstol, at hjemmestyret var det første skridt hen imod fuld selvstændighed. Processen mod Grønlands selvstændighed startede med andre